

Тази книга принадлежи на

горд носител на сърце,
пълно с чудеса.

Някога, много отдавна, когато светът беше нов и животните можеха да говорят, на далечна планета, наречена Харт, живееха няколко малки мечета с чудно интересни сърчица – БОД ПО БОД, НАПРАВЕНИ НА РЪКА. Всяка година майките и бащите им ги водеха в градската мечиболница за бърз преглед и тест на здравината на бодчетата им.

Сърцето на всяко мече имаше своя специална кройка – някои бодчета бяха по-тънки, други по-плътни, някои по-къси, други по-дълги. Някои приличаха на чертички или се движеха на зигзаг, други бяха закрепени с кламер или цветни лепенки, или дори имаха пришити емблеми във формата на сърца. Но едно бе сигурно – макар и различно скроени, всички сърчица бяха несравними и красиви. Тупти бе едно от тези мечета, но съвсем не мислеше така.

Той често се гледаше в огледалото и се чудеше как да скрие белега под мечата премяна. Не харесваше **ОБРАЗА В ОГЛЕДАЛОТО** – не харесваше себе си с белега и у него започна да се заражда мечта – да отвори своя собствена дизайнерска къща с мечешки грехи за прикритие. Изглеждаше му много трудно да измисли, проектира и изработи греха, която да прикрива белега му, но и в същото време да не му е прекалено горещо в нея. Имаше гъста и пухкава козина и това го правеше още по-сложна задача...

Веднъж Тупти и семейството му – мама Сърчи, татко Тупатуп и сестра му Буми, бяха поканени на планетата Конги, където живееха мечета от рядка порода. Там Тупти за пръв път чу въпроси за своята кройка:

– Боли ли те? – попита го малко симпатично мече на име Зипи и посочи с пръст към гърдите на Тупти.

– Не – отговори Тупти. Моята кройка просто завършва с по-плътен шев и някак прилича на стрелка, но е направена с много внимание от доктор Докти.

– От какво ти е? Нещо лошо ли се е случило? – продължи да любопитства Зипи, но Тупти замълча за секунда, сведе глава и му каза набързо, че трябва да върви при своето семейство.

Тупти знаеше единствено, че още когато е бил бебе, е проявил огромна смелост. Нещо необяснимо се е опитало да го нарани, но той е бил по-силен от него.

Сестра му Буми все му повтаряше:

– Мило братче, ти притежаваш чудотворна сила. Най-малките мечи сърца носят най-голяма смелост. Не го забравяй.

Да, Тупти се стараеше да не забравя, че е по-силен от това, което се е опитало да го нарани. Да вижда всеки ден своята кройка в огледалото, му помагаше да не забравя, че и сега има огромна сила, дори **СУПЕРСИЛА**.

